

THE FIRST PASSPORT

DRUMPEL 4

Die Eerste Paspoort

Vir baie jare het ek geglo dat ek 'n loopbaan bou.

Dit was 'n redelike oortuiging.

Elke oggend het ek opgestaan om te werk.

Elke week het doelwitte gehad.

Elke maand het resultate gehad.

Elke jaar het 'n balansstaat gehad.

Alles het gelyk of dit die idee bevestig dat die middelpunt van die storie die werk was.

Toe het die tyd gekom.

En die tyd het, soos altyd, dit op hom geneem om elke ding op sy plek te sit.

Vandag, wanneer ek terugkyk, onthou ek nie die syfers soveel soos ek die mense onthou nie.

Ek onthou nie die statistieke soveel soos ek die gesprekke onthou nie.

Ek onthou nie die prosedures soveel soos ek die besluite onthou nie.

Dit is 'n verrassende ontdekking.

Ons bring 'n hele lewe deur en glo dat waarde in strukture lê.

Dan ontdek ons dat die waarde weggesteek was in die mense wat deur daardie strukture beweeg het.

Ek het 'n wêreld binnegegaan wat presiese reëls gehad het.

Duidelike doelwitte.

Hoë standarde.

Dit het dissipline geëis.

Dit het verantwoordelikheid gevra.

Dit het nie veel ruimte vir kortpaaie gelaat nie.

Dit was 'n veeleisende omgewing.

En dit was 'n geluk.

Want dissipline is 'n vorm van respek.

Voor alles teenoor jouself.

Ons leef in 'n tydperk wat voortdurend talent vier.

Ek het geleer om iets anders te respekteer.

Volharding.

Talent kan 'n deur oopmaak.

Volharding stel jou in staat om deur die gang te gaan.

Baie briljante mense verdwyn.

Baie gewone mense bou daarenteen buitengewone werke.

Die verskil is selde intelligensie.

Dikwels is dit kontinuïteit.

Dag na dag.

Besluit na besluit.

Verantwoordelikheid na verantwoordelikheid.

Daar het ek iets fundamenteels begin verstaan.

'n Organisasie is nooit werklik van geboue gemaak nie.

Dit is nie van logo's gemaak nie.

Dit is nie van slagspreuke gemaak nie.

Dit is gemaak van gedrag wat deur die tyd heen herhaal word.

Elke maatskappy besit 'n sigbare kultuur en 'n onsigbare een.

Die eerste verskyn in die brosjures.

Die tweede kom na vore wanneer niemand kyk nie.

Wanneer 'n probleem opduik.

Wanneer 'n kliënt ontevrede is.

Wanneer 'n resultaat ontbreek.

Wanneer 'n krisis aan die deur klop.

In daardie oomblik ontdek jy wat werklik saak maak.

Vir jare het ek mans en vroue onder druk waargeneem.

Sommige het heeltemal verander.

Ander het die beste van hulself onthul.

En in daardie oomblikke het ek geleer.

Nie uit die suksesse nie.

Uit die reaksies.

Want die ware identiteit van 'n persoon kom selde op maklike dae na vore.

Dit openbaar sigself wanneer iets breek.

Wanneer die plan misluk.

Wanneer sekerheid verdwyn.

Wanneer net karakter oorbly.

Baie van die belangrikste lesse van my lewe het nie uit 'n klaskamer gekom nie.

Hulle het nie uit 'n boek gekom nie.

Hulle het uit daaglikse ontmoetings gekom.

Van kollegas.

Van kliënte.

Van mense wat waarskynlik nooit gedink het dat hulle iemand iets leer nie.

Die lewe werk dikwels so.

Die belangrikste leermeesters stel hulle nie as leermeesters voor nie.

Hulle leef eenvoudig voor ons.

En iets van hulle bly oor.

Met die verloop van die jare het ek begin reis.

Verskillende nasies.

Verskillende kulture.

Verskillende tale.

In die begin het ek die verskille gesoek.

Dit was natuurlik.

Elke land het gelyk of dit 'n eie persoonlikheid besit.

'n Ritme.

'n Logika.

'n Sensitiwiteit.

Toe het iets gebeur.

Ek het die ooreenkomste begin opmerk.

'n Vader wat bekommerd is oor die toekoms van sy kinders.

'n Moeder wat gereed is om haarself op te offer.

'n Jongman wat gretig is om sy waarde te bewys.

'n Werker wat respek vra.

'n Ou man wat gehoor wil word.

Die koördinate het verander.

Die mens het verbasend eenders gebly.

Toe het ek begin verstaan dat die maatskappy veel meer as 'n werkplek was.

Dit was 'n venster.

Dit het my toegelaat om die wêreld waar te neem.

Om werklikhede binne te gaan wat ek andersins nooit sou geken het nie.

Om te verstaan dat geografie mense veel minder skei as wat hulle glo.

Elke reis het iets bygevoeg.

Elke ontmoeting het 'n grens in my denke verskuif.

Elke ervaring het 'n vooroordeel afgebreek.

En sonder om dit te besef, was ek besig om 'n les te leer wat groter was as die werk self.

Die mens kom voor elke stelsel.

Altyd.

Strategieë verander.

Markte verander.

Tegnologieë verander.

Geslagte verander.

Maar vertrou e bly.

Respek bly.

Die gegewe woord bly.

Dit is geldeenhede wat nooit waarde verloor nie.

Wanneer ek aan daardie tydperk van my lewe terugdink, beskou ek dit nie net as 'n professionele pad nie.

Ek beskou dit as 'n menslike leertyd.

'n Laboratorium.

'n Informele skool waarin elke dag 'n besonderheid by die begrip van die wêreld gevoeg het.

Daarom glimlag ek vandag wanneer iemand 'n loopbaan tot 'n reeks rolle reduseer.

Rolle is tydelik.

Die lesse bly.

Die mense bly.

Die transformasies bly.

Op die ou end dra ek nie 'n organogram saam met my nie.

Ek dra nie 'n posisie saam met my nie.

Ek dra nie 'n titel saam met my nie.

Ek dra honderde gesigte saam met my.

Duisende gesprekke.

'n Onberekenbare hoeveelheid lesse wat ek van gewone mense ontvang het.

En bowenal een sekerheid.

Die maatskappy was belangrik.

Baie belangrik.

Dit het my gevorm.

Dit het my op die proef gestel.

Dit het paaie vir my oopgemaak wat ek my nooit sou voorgestel het nie.

Maar dit was nie die eindstreep nie.

Dit was die vertrekpunt.

Want die werk het vaardighede gebou.

Die wêreld het bewustheid gebou.

En die ware storie, dié wat stadig binne my vorm aangeneem het, moes nog begin.